

Απόσπασμα από το βιβλίο του Χρήστου Ράπτη 'ΑΠ' ΤΗΝ ΤΣΟΥΡΙΛΑ ΤΟ 1912'

Το σχολείο της Τσουρίλας

Το κτίριο που στεγαζόταν το Δημοτικό σχολείο, ήταν μια αίθουσα 5 μέτρα επί 3, εκεί στριμωχνόμασταν 40-50 μαθητές. Στη μέση, μια σόμπα έκοβε το κρύο του χειμώνα στις ώρες της διδασκαλίας. Τα ξύλα τα πηγαίναμε εμείς, ένα κουτσουράκι το πρωί και ένα το απόγευμα. Είχε δυο μεγάλα παράθυρα δυτικά που έβλεπαν προς τα μποστάνια του χωριού και τον ποταμό Καλαμά που κυλούσε τα ολοκάθαρα τότε νερά του προς το Ιόνιο Πέλαγος. Δυο άλλα παράθυρα έβλεπαν τον κοινό αυλόγυρο σχολείου και εκκλησίας και τέλος ένα άλλο μικρό παραθυράκι φώτιζε την αίθουσα από τα νότια, ήταν αυτό που κόντεψε να μου κοστίσει το κόψιμο των δαχτύλων μου. Το κτίριο αυτό, όπως ακριβώς το περιγράφω, σώζεται μέχρι σήμερα και χρησιμοποιείται σαν καφεπαντοπωλείο του χωριού. Το χαγιάτι της εκκλησίας του Αϊ Γιώργη φιλοξενούσε τους μαθητές από τη Βρυσσοπούλα τις ώρες της μεσημεριανής ανάπαυλας. Εκεί στα πέτρινα πεζούλια, έτρωγαν το μεσημεριανό τους κολατσιό, περιμένοντας το χτύπημα της καμπάνας για να αρχίσουν τα απογευματινά μαθήματα. Πάντα λυπόμουν αυτά τα παιδιά, βλέποντας τα να τουρτουρίζουν μέσα στο κρύο του χειμώνα, εκεί στο πλακόστρωτο της εκκλησίας, μέσα στο χαγιάτι που ήταν ανοιχτό στους αέρηδες.

Το 1930 επί κυβερνήσεως Ελευθερίου Βενιζέλου και Υπουργού Παιδείας Γεωργίου Παπανδρέου, κτίστηκε νέο σχολείο, που επίσης σώζεται μέχρι σήμερα, και λειτουργεί σαν Κοινοτικό Γραφείο, αφού οι λιγοστοί μαθητές της Τσουρίλας και των γύρω χωριών μεταφέρονται με σχολικά λεωφορεία στη Νεραίδα (Μενίνα), όπου λειτουργεί σχολικό κέντρο.